

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **J. Z.**, bytem D. 329, zast. Mgr. Antonínem Novákem, advokátem se sídlem tř. Kosmonautů 989/8, Olomouc, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha, Na Poříčním právu 376/1, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne **16. 4. 2013**, č. j. **MPSV-UM/4617/13/9S-OLK**, ve věci zamítnutí žádosti o příspěvek na bydlení,

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobou doručenou soudu dne 27. 6. 2013, doplněnou podáním doručeným soudu dne 6. 8. 2013, se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce namítal, že při rozhodnutí došlo k diskriminaci znevýhodněním, vyplývajícím ze zákona, který žalobce shledal v rozporu s Ústavou (Listinou základních práv a svobod) a mezinárodními úmluvami. Některá ustanovení zákona, o která se napadené rozhodnutí opírá, jsou v rozporu s ústavně zaručenými právy,

která jsou zakotvena v Listině základních a práv a svobod, a to v čl. 1, čl. 3 odst. 1 a čl. 30. Taktéž žalobce považoval v rozporu s Evropskou sociální chartou a Listinou základních práv EU, kterou uvozuje Lisabonská smlouva, která je pro ČR závazná od 1. 12. 2009. Zákon totiž u určité skupiny občanů (typicky OSVČ) nepřihlíží ke skutečné sociální situaci (dané reálnou výší příjmů). U zmíněné skupiny zákon definuje, že mají v rozhodném období určitý (v případě žalobce se vycházelo z fiktivní částky 18.274 Kč měsíčně, za rozhodné čtvrtletí tedy 54.822 Kč – viz rozhodnutí) započitatelný příjem (v podstatě fiktivně), i když ve skutečnosti byl příjem nižší nebo dokonce žádný. Žalobcův skutečný příjem byl ale nižší: 18.522 Kč za rozhodné čtvrtletí, tj. průměrně 6.174 Kč měsíčně. U osob bez příjmů (např. osoby registrované na Úřadu práce) nebo osob s příslušným nízkými příjmy (z pohledu možnosti přiznání dávky státní sociální podpory – příspěvku na bydlení) ze zaměstnaneckého či obdobného poměru (např. pracující na částečný úvazek), se vychází ze skutečné výše příjmu, příp. se jako příjem uvažuje tzv. životní minimum; na dávku státní sociální podpory – příspěvek na bydlení takto mají nárok ve výši odpovídající jejich skutečným příjmům (samozřejmě s přihlédnutím doložitelné nákladů na bydlení a případnému započítání tzv. životního minima). Obdobná situace je i u jiných dávek státní sociální podpory – například u dávek pomoci v hmotné nouzi. Uvedené žalobce považoval za diskriminaci (ze zákona) určité skupiny občanů a odepření (takto ze zákona) sociální pomoci této skupině. Výše uvedená skupina občanů je tak vlastně prakticky vyloučena ze systému sociální pomoci. Mají snad nějakou jinou fyziologii (lidově řečeno „větší žaludky“)? Schopnost „žít ze vzduchu“? Je to snad nějaká skupina podlidí, která nemá potřebu bydlet a mít stejné právo na s tím související standardy jako jiní lidé? Nelze ani případně argumentovat tím, že OSVČ mohou příjmy zatajovat. Totéž se totiž děje i osob zdánlivě bez příjmů, které pracují v zaměstnání „načerno“ – mzda je vyplácena neoficiální cestou, příp. na částečný pracovní úvazek či za minimální mzdu, přičemž druhou část platu dostávají také neoficiálně. Tyto osoby na příspěvek dosáhnou a nezřídka toho využívají, což je ovšem státu velice dobře známo. Taktéž nelze spravedlivě argumentovat ani tím, že příjmy OSVČ jsou vzhledem k rozlišení jednotlivých rozhodných období svou výší rozdílnější než u osob s příjmy ze závislé činnosti. U osob s příjmy ze závislé činnosti může např. dojít k řetězení zkušební lhůty zájemce o pracovní poměr – třeba na částečný úvazek, jeho příjmy z takto krátkých a v čase nepravidelně rozložených pracovních poměrů jsou ale v takové výši, že na dávku státní sociální podpory – příspěvek na bydlení dosáhnou. Ve vyjádření z 24. 4. 2013 k žalobě ve věci sp. zn. 73 Ad 5/2013 (obsahem obdobná této žalobě) žalovaný mj. uvedl, že právo na rovnost v právech není absolutním zákazem rozlišování mezi jednotlivými skupinami adresátů základních práv, nýbrž zákazem nedůvodného rozlišování mezi těmito adresáty. Mohl by žalovaný tedy toto rozlišování předmětnou žalobou napadené coby zástupce státu nějak logicky a rozumně zdůvodnit a obhájit? Jak moc lze ohýbat či dokonce lámat Listinu základních práv a svobod? A v kterých dalších bodech právo lze rozlišovat? Právo na život či důstojnost? Tyto totiž s právem na sociální podporu úzce souvisejí, hlavně z hlediska důsledků odepření práv na sociální pomoc. Nejde totiž o první zákon, který zcela zásadně znevýhodňuje určitou skupinu obyvatel/společenskou třídu – mnohé z nich měly devastující účinky, takže by ani nebylo od věci mluvit o apartheidu, tak jak jej vymezuje trestní zákoník v § 402 až § 404. Ve vyjádření

citovaném výše žalovaný uvádí, že žalobcova hypotéza, že u osob s nízkými příjmy se vychází ze skutečných příjmů, je mylná, protože se započítává jako příjem částka odpovídající částce životního minima (3.126 Kč). Žadatel se započítaným příjmem ve výši životního minima na příspěvek ovšem obvykle dosáhne – předpokládají se doložené normativní náklady v určité nutné výši, které jsou ovšem při provozu v domácnosti běžné a dají se předpokládat. Dosáhne na něj dokonce i žadatel s příjmy ze závislé činnosti, který má při ve výši minimální mzdy (opět se předpokládají doložené normativní náklady v určité nutné výši). OSVČ s příjmem ve výši minimální mzdy (s obdobnými doloženými normativními náklady) na příspěvek nárok nemá. Žalobce předpokládal, že započítávání životního minima coby příjmu vychází v konstrukci zákona z toho, že o částku životního minima může občan požádat formou dávky hmotné nouzi. Dne 1. 6. 2002 vstoupil pro ČR v platnost Dodatkový protokol k Evropské sociální chartě zakládající systém kolektivních stížností (č. 80/2012 Sb.). V současné době jsou vytipovány dvě nevládní organizace, které mají ve stanovách mj. i ochranu sociálních zájmů osob samostatně výdělečně činných. Tyto budou osloveny s návrhem na podání kolektivní stížnosti týkající se sociálních práv OSVČ v ČR k Radě Evropy. V případě, že z jejich strany nebude ochota stížnost podat, bude k tomu účelu (a nejen k němu) založena nová nevládní organizace. Stížnost by byla podána v případě, nepodaří-li se věc řešit v rámci vnitrostátních opravných prostředků. V širších souvislostech (jak žalobce již uvedl, není to jediný zákon znevýhodňující či dokonce šikanující skupinu obyvatel/společenskou třídu) bude věc předložena formou stížnosti i Evropské komisi, a to s generálním dotazem, zda je dodržování Listiny základních práv EU v členských státech nějak vymahatelné a pokud není, tak k čemu tedy vlastně je. V reakci pak bude komentována a publikována v rámci nadnárodních internetových informačních kampaní. Pokud leží Evropské unii na srdci křivost okurek, dostatečný prostor nosnic, psychická pohoda prasat (mají si, kde hrát?) atp., je otázkou, zda ji také zajímá přístup některých členských států k určitým skupinám obyvatel/společenským třídám. Vzhledem k tomu žalobce navrhl krajskému soudu, aby předložil Ústavnímu soudu ČR k přezkoumání ústavnosti ty části zákona, které v oblasti sociální pomoci (dávka státní sociální podpory – příspěvek na bydlení) jednoznačně a zcela bezdůvodně znevýhodňují (diskriminačně) skupinu občanů a tuto pomoc svou právní konstrukcí (fiktivní započitatelný příjem) prakticky odírají. Pokud Ústavní soud potvrdí rozpor příslušných částí zákona, nechť krajský soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost v celém rozsahu zruší a současně zruší též prvoinstanční rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Olomouci a vrátí věc žalovanému k dalšímu řízení.

[2] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že dne 10. 12. 2012 uplatnil žalobce žádost o dávku příspěvek na bydlení s nárokem na dávku ode dne 1. 10. 2012. Současně s žádostí žalobce doložil doklad o výši příjmu za 3. čtvrtletí 2012, doklady o výši nákladů na bydlení za stejné období na adrese D. 329, který vlastní a je v něm hlášen k trvalému pobytu. V dokladu o rozhodných příjmech žalobce uvedl, že v období 3. čtvrtletí roku 2012 měl příjmy z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti, tuto činnost vykonával po celé kalendářní čtvrtletí jako hlavní, v předcházejícím roce tuto činnost vykonával v měsíci prosinci taktéž jako hlavní. Dále v dokladu žalobce vyznačil, že měl v rozhodném období příjem

z pronájmu. K prokázání výše nákladů na bydlení za 3. čtvrtletí 2012 na byt na adrese D. 329 žalobce doložil „Doklad o výši nákladů na bydlení“, ze kterého je zřejmé, že v rozhodném období 3. čtvrtletí 2012 uhradil náklady za plyn, elektřinu, vodné, stočné a za odvoz odpadu. Správní orgán I. stupně písemností ze dne 4. 1. 2013 žalobci sdělil, že má v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dne 30. 1. 2013 úřad práce vyhotovil rozhodnutí, kterým podle § 24 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, zamítl žalobci žádost o dávku příspěvek na bydlení od 1. 10. 2012, protože měsíční průměr příjmů rodiny (tedy žalobce) za rozhodné období 3. čtvrtletí 2012 činil 18.274 Kč, součin zákonného koeficientu 0,30 a rozhodného příjmu činil 5.482,20 Kč a vzhledem k tomu, že částka 5.482,20 Kč je vyšší než částka normativních nákladů na bydlení, která činí 4.053 Kč, nevznikl žalobci nárok na dávku. K rozporu napadeného rozhodnutí žalovaného s LZPS, Evropskou sociální chartou a LZP EU žalovaný konstatoval, že se s touto žalobní námitkou vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí, kde uvedl, že LZPS je ústavní zákon a je součástí ústavního pořádku ČR. V čl. 1 je zakotven základní princip právního státu: lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti v právech. V čl. 2 odst. 2 Listina vymezuje, že státní moc lze uplatňovat pouze v případech a mezích stanovených zákonem (myšleno speciálním zákonem), a to způsobem, který zákon stanoví. Zákon na, který obecné ustanovení Listiny odkazuje, je v případě rozhodované věci zákon o státní sociální podpoře. Namítaný čl. 3 odst. 1 Listiny zaručuje základní práva a svobody všem bez rozdílu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry a náboženství, politického či jiného smýšlení, národního nebo sociálního původu, příslušnosti k národnostní nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení a čl. 30 Listiny zaručuje občanům právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří a při nezpůsobilosti k práci a dále tomu, kdo je v hmotné nouzi, právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních potřeb. Dávky státní pomoci, včetně příspěvku na bydlení, jsou poskytovány státem jako sociální pomoc pro zákonem vymezené skupiny osob, které jsou v hmotné nouzi, a to měrou, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek (v souladu s právy garantovanými v čl. 30 odst. 2 Listiny), závisující na momentální politické konstelaci a ekonomických možnostech. Je na vůli zákonodárce, jakým způsobem stanoví rozsah a vymezí podmínky pro nárok na dávky státní sociální podpory. Ke konstatování žalobce, že považuje některá ustanovení zákona o státní sociální podpoře v rozporu i s Evropskou sociální chartou a LZP EU žalovaný sdělil, že k tomuto konstatování se nemůže příslušně vyjádřit, neboť toto konstatování je příliš obecné a nelze z něj dovozovat, co žalobce má konkrétně na mysli, event. v čem spatřuje zmiňovaný rozpor. K námitce žalobce, že zákon (patrně zákon o státní sociální podpoře) u určité skupiny (uvádí OSVČ) nepřihlíží ke skutečné sociální situaci, která je daná dle jeho názoru skutečnou výší příjmů, která byla v jeho případě ve 3. čtvrtletí 2012 ve výši 18.522 Kč, se žalovaný vyjádřil již v žalobou napadeném rozhodnutí, neboť znění žalobní námítky je shodné s námitkou odvolací a sdělil žalobci, že stanovení podmínek pro splnění nároku na sociální dávku, příp. pro rozhodování o výši dávky je plně v rukou zákonodárce. Z toho tedy vyplývá, že nárok na dávku státní sociální podpory, konkrétně příspěvek na bydlení, lze přiznat jen tehdy, a to i v případě osob samostatně výdělečně činných, jsou-li splněny všechny rozhodné podmínky stanovené zákonem o státní sociální podpoře, který určuje výchozí podmínky pro rozhodování, a to v obdobných

věcech, resp. o nároku či výši dávek státní sociální podpory (vč. příspěvku na bydlení). Ust. § 5, § 24 - § 27 zákona o státní sociální podpoře taxativně stanovují podmínky, za kterých je přípustné na náklady spojené s bydlením jednotlivým oprávněným osobám přispět, vč. osob samostatně výdělečně činných. Zároveň stanovuje, které druhy příjmů jsou pro stanovení nároku na dávku státní sociální podpory rozhodné a v jaké výši se do těchto rozhodných příjmů započítávají. Je-li rozhodným obdobím, za které se zjišťuje rozhodný příjem kalendářní čtvrtletí, a v tomto rozhodném období osoba podle svého prohlášení vykonávala činnost, z níž měla příjem z podnikání a samostatné výdělečné činnosti, započítal se v souladu s § 5 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře jako příjem z této činnosti do rozhodného příjmu částka odpovídající měsíčnímu průměru stanovenému z příjmů z uvedené činnosti za kalendářní rok, který bezprostředně předchází kalendářnímu roku, do něhož spadá počátek období od 1. 7. do 30. 6. následujícího kalendářního roku, na které se dávka přiznává, avšak nejméně částka odpovídající 50 % průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství za kalendářní rok. Dále se za příjem v souladu s § 5 odst. 1 písm. a) zákona o státní sociální podpoře považuje příjem z pronájmu. Průměrný měsíční příjem žalobce byl stanoven v souladu s výše uvedenými ustanoveními ve výši 18.274 Kč. K námitce žalobce o tzv. životním minimu, nároku na dávku v závislosti na skutečných příjmech a o tom, že skupina občanů samostatně výdělečně činných je vyloučena ze systému sociální pomoci a to je diskriminační, žalovaný sdělil, že nepokládá způsob započítávání jednotlivých druhů příjmů do rozhodného příjmu rodiny za diskriminační, neboť zásady pro postup při zápočtu příjmů v jednotlivých případech jsou stanoveny zákonem o státní sociální podpoře. Úřad práce i žalovaný jsou povinni při rozhodování o nároku dávku či její výši postupovat v souladu s ustanoveními tohoto zákona. § 5 citovaného zákona vymezuje druhy příjmů, které se pro účely státní sociální podpory považují za rozhodné a současně stanoví, v jaké výši se daný konkrétní příjem pro daný účel započítá. U skupiny osob zběžně specifikované žalobcem při rozhodování o nároku na dávku na příspěvek na bydlení (příp. její výši) musí prvoinstanční správní orgán stanovit jako rozhodný příjem rodiny v souladu s § 27 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře nejméně částku odpovídající částce životního minima rodiny. S ohledem na uvedené žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že uvedené skupiny osob jsou diskriminovány v poskytování sociální pomoci, neboť v řízení o nároku na dávku příspěvek na bydlení není rozhodnou skutečností, zda je či není žadatel (či ostatní společně posuzované osoby) osobou v pracovním poměru apod., ale rozhodnou skutečností je, zda žadatel o dávku je nájemcem, příp. vlastníkem bytu, na který je uplatňován nárok na dávku, výše uhrazených nákladů na bydlení v rozhodném čtvrtletí a výše rozhodných příjmů rodiny. K námitce žalobce, že dochází ze strany osob k zatajování příjmů a tyto osoby na příspěvek dosáhnou, žalovaný uvedl, že toto oznámení žalobce je nespolehlivé a neurčité a žalovaný v napadeném rozhodnutí upozornil žalobce na jeho oznamovací povinnost jako občana ČR; protože toto nesouvisí s rozhodovanou věcí, více se k tomu nevyjadřoval. K námitce žalobce, že je vyloučena argumentace skutečností, že příjmy OSVČ jsou v jednotlivých obdobích rozdílné, žalovaný sdělil, že nikdy nepoužil ve svých vyjádřeních takovouto argumentaci a nemá v úmyslu ji používat. K žádosti žalobce o podání vysvětlení k vyjádření žalovaného k žalobě ve věci sp. zn. 73 Ad 5/2013 o nerovnosti a zákazu diskriminace, žalovaný uvedl, že tímto se zabýval rozsudek

soudu podrobně a doporučil mu prostudovat právě tento uváděný rozsudek. Žalovaný byl přesvědčen, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v právních předpisech a že rozhodl v souladu se zákony a věcně správně a navrhl zamítnutí žaloby.

[3] V replice žalobce uvedl, že žalovaný ve svém vyjádření úhořovitým způsobem – dle předpokladu – se vyhnul přímé odpovědi na v žalobě uvedený požadavek zdůvodnění. Pouze papouškuje již dříve uvedené skutečnosti – obvyklé to úřednické „Lorem ipsum“, tedy popsat/potisknout (eventuálně tam něco nakopírovat pomocí funkce Ctrl+C, Ctrl+V) hodně papírů, aby to vypadalo, že my se tady jako usilovně snažíme a fungujeme. Nechybí samozřejmě ani klasické úřednické ptydepe. V takovém případě ztrácí komentář smysl.

[4] Při jednání žalobce k provedenímu dokazování k věci uvedl, že nejsou uvedeny všechny argumenty – to, že rovnost není absolutní, znamená, že je řečeno A, ale ne B – proč u dané skupiny platí daná omezení. Princip je zde stejný: počítá se fiktivní příjem. Osoby, které bydlí samy v domácnosti, na příspěvek na bydlení nikdy nedosáhnou, podle státu OSVČ mají asi jinou fyziologii, nepotřebují jíst, bydlet ap. Zákon navrhli asi komunisti nebo lidé s komunistickým myšlením a nesmiřitelným antagonismem. Nerovnost musí být odůvodněna. Správní orgány na tuto otázku nikdy neodpověděly a vždy se vyjádřily tak, že zákon nemůže být logicky v rozporu s Ústavou, což není pravdou. Žalobce neslyšel argumentaci ani od soudu. Argumentem např. bylo u nacistů, že Židy pošlou do plynu z nějakého důvodu, byl to legitimní cíl – tyto věci jsou poměrně zneužitelné, takto komunisti persekvovali živnostníky. Předsedou ÚS je bývalý komunista, pro žalobce bývalý není, a není tam sám a někteří soudci, i když v KSČ nebyli, soudili jako řízení stranou. Tato ideologie znemožnila žalobci studovat. Předseda ÚS je politicky předpojatý – vyjadřuje se ke zrušení poplatků ve zdravotnictví. Legitimní cíle jsou zneužívány. Žalobce má několik ústavních stížností, argumentace ÚS je směšná, přehlédnuté jsou skutečnosti uvedené v ústavní stížnosti. Žalobce žádá o zdůvodnění, proč OSVČ bydlící samy v domácnosti příspěvek nedostanou. Na webové diskuzi proběhl model např. zaměstnance, nikoli s průměrným platem, ale skutečným platem 7.500 Kč čistého měsíčně, když onemocní, nemocenská je asi 3.800 Kč. Z hlediska příspěvku na bydlení je to příjem, nedaleký životnímu minimu, osoba dosáhne na příspěvek na bydlení. OSVČ ve stejné situaci nedostane ani nemocenskou za prvních 14 dní, ani příspěvek na bydlení, nic. Žalobce se setkal s argumentací, že stát může na podnikatele pohlížet jinak než na zaměstnance. Např. společníci s. r. o. mohou zaměstnávat sami sebe na zkrácený úvazek, také podnikají a dosáhnou na příspěvek na bydlení, protože se na ně pohlíží jako na zaměstnance.

[5] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 16. 4. 2013.

[6] Ze správního spisu soud zjistil, že 10. 12. 2012 žalobce požádal o příspěvek na bydlení za 3. čtvrtletí 2012, k tomu žalobce doložil „Doklad o výši příjmu“ za stejné období, doklady o výši nákladů na bydlení za totéž období na dům na adrese D. 329, který vlastní a je v něm přihlášen k trvalému pobytu. Podle dokladu o rozhodných příjmech měl žalobce ve 3. čtvrtletí roku 2012 příjmy z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti, tuto činnost vykonával po celé kalendářní čtvrtletí jako hlavní, v předcházejícím roce tuto činnost vykonával v měsíci prosinci taktéž jako hlavní. Podle tohoto dokladu měl žalobce v rozhodném období příjem z pronájmu ve výši 18.522 Kč jakožto jediný příjem. Podle „Dokladu o výši nákladů na bydlení“ za rozhodné období žalobce uhradil náklady za plyn, elektřinu, vodné, stočné a za odvoz odpadu.

[7] Rozhodnutím ze dne 30. 1. 2013 Úřad práce – krajská pobočka v Olomouci zamítl žádost žalobce s podrobným odkazem na zákonnou úpravu, příjmy žalobce (tzv. fiktivní a z pronájmu) a jmenovitě vyjmenované náklady na bydlení. Součin doložených příjmů 18.274 Kč za rozhodné období a koeficientu 0,30 činí částku 5.482,20 Kč, která je vyšší než částka vypočtených normativních nákladů na bydlení 4.053 Kč. Proto nárok na dávku nevznikl.

[8] Žalovaný v napadeném rozhodnutí o odvolání odpověděl na námitky žalobce shodně, jako ve vyjádření k žalobě, jak je podrobně uvedeno shora a s výpočtem provedeným správním orgánem I. stupně se ztotožnil s podrobným odkazem na aplikovanou ustanovení zákona a prováděcích právních předpisů.

[9] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[10] Podle § 4 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *příjem rozhodný pro přiznání dávky uvedené v § 2 písm. a) se stanoví jako měsíční průměr příjmů rodiny připadajících na rozhodné období (dále jen "rozhodný příjem"). Měsíční průměr příjmů rodiny se stanoví jako součet jednotlivých měsíčních průměrů příjmů oprávněné osoby a osob s ní společně posuzovaných.*

[11] Podle § 5 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o státní sociální podpoře za *příjem se pro účely stanovení rozhodného příjmu považují příjmy z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti uvedené v § 7 odst. 1 a 2 zákona o daních z příjmů, a jde-li o uvedené příjmy podléhající dani z příjmů stanovené paušální částkou, předpokládaný příjem, nejméně však částka stanovená v odstavci 7; pokud podnikání nebo jinou výdělečnou činnost vykonávalo nezaopatřené dítě v měsících červenci a srpnu, nepovažuje se za příjem částka ve výši a za podmínek stanovených v odstavci 8.*

[12] Podle § 5 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o státní sociální podpoře za *příjem se pro účely stanovení rozhodného příjmu považují příjmy z pronájmu uvedené v § 9 zákona o daních z příjmů.*

[13] U příjmů podle § 5 odst. 1 písm. a) se od nich odečítají výdaje vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení, přičemž jde-li o příjmy podléhající dani z příjmů stanovenou paušální částkou, považují se za výdaje vynaložené na jeho dosažení, zajištění a udržení předpokládané výdaje, po odpočtu dalších výdajů, odpočítávaných z takových příjmů podle zákona o daních z příjmů, po odpočtu pojistného na důchodové spoření, pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, pokud nebyly pojistné a příspěvek zahrnuty do těchto výdajů, a po odpočtu daně z příjmů připadající na tyto příjmy.

[14] Podle § 5 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře je-li rozhodným obdobím, za které se zjišťuje rozhodný příjem, kalendářní čtvrtletí [§ 6 písm. b)] a v tomto rozhodném období osoba podle svého prohlášení vykonávala činnost, z níž má příjmy uvedené v odstavci 1 písm. a) bodu 2, započítává se jako příjem z této činnosti do rozhodného příjmu částka odpovídající

- a) měsíčnímu průměru stanovenému z příjmů z uvedené činnosti za kalendářní rok, který bezprostředně předchází kalendářnímu roku, do něhož spadá počátek období od 1. července do 30. června následujícího kalendářního roku, na které se dávka přiznává (§ 51),
- b) měsíčnímu průměru stanovenému z příjmů z uvedené činnosti za období zahrnuté do daňového přiznání za kalendářní rok, který bezprostředně předchází kalendářnímu roku, do něhož spadá počátek období od 1. července do 30. června následujícího kalendářního roku, na které se dávka přiznává (§ 51), došlo-li ke změně účtování v kalendářním roce na účtování v hospodářském roce a naopak podle § 7 odst. 14 zákona o daních z příjmů, nebo
- c) jedné dvanáctině příjmů, jde-li o příjmy podléhající dani z příjmů stanovenou paušální částkou, ze kterých byla v kalendářním roce, který bezprostředně předchází kalendářnímu roku, do něhož spadá počátek období od 1. července do 30. června následujícího kalendářního roku (§ 51), stanovena daň paušální částkou podle § 7a zákona o daních z příjmů,

nejméně však částka uvedená v odstavci 7; měsíční průměr podle písmen a) a b) se stanoví za kalendářní měsíce, v nichž osoba vykonávala alespoň po část kalendářního měsíce činnost, z níž měla příjmy uvedené v odstavci 1 písm. a) bodu 2. Obdobně se postupuje, má-li osoba příjmy uvedené v odstavci 1 písm. b) bodě 1.

[15] Podle § 5 odst. 7 zákona o státní sociální podpoře za příjem uvedený v odstavci 1 písm. a) bodu 2 se považuje pro účely tohoto zákona, s výjimkou osob, které vykonávají činnost, která se považuje za vedlejší samostatnou výdělečnou činnost podle zvláštního právního předpisu, měsíčně nejméně částka odpovídající 50 % průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství za kalendářní rok, a) za který se zjišťuje rozhodný příjem, je-li rozhodným obdobím kalendářní rok, b) předcházející období od 1. července do 30. června následujícího kalendářního roku, na které se porodné a příspěvek na bydlení přiznává; to platí i přiznává-li se příspěvek na bydlení v rámci tohoto období na dobu kratší (§ 51 odst. 2). Částku uvedenou v předchozí větě vyhláší Ministerstvo práce a sociálních věcí ve Sbírce zákonů

sdělením podle průměrné mzdy v národním hospodářství vyhlášené Českým statistickým úřadem s tím, že tuto částku zaokrouhluje na celé stokoruny dolů.

[16] Podle § 6 písm. b) bod 1 zákona o státní sociální podpoře rozhodným obdobím, za které se zjišťuje rozhodný příjem, je jde-li o příspěvek na bydlení, období kalendářního čtvrtletí předcházejícího kalendářnímu čtvrtletí, na které se nárok na výplatu dávky prokazuje, popřípadě nárok na dávku uplatňuje.

[17] Podle § 27 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře pokud rozhodný příjem rodiny, z něhož se vychází při stanovení výše příspěvku na bydlení, nedosahuje částky životního minima rodiny, započítává se pro stanovení výše příspěvku na bydlení jako rozhodný příjem rodiny částka odpovídající životnímu minimu této rodiny.

[18] Podle § 8 odst. 1 věty první zákona o státní sociální podpoře *pro nárok na dávky nebo jejich výši se částkou životního minima rozumí částka životního minima stanovená zákonem o životním a existenčním minimu.*

[19] Podle čl. 1 Listiny základních práv a svobod (zákon č. 2/1993 Sb., dále jen „Listina“) *lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné.*

[20] Podle čl. 3 odst. Listiny *základní práva a svobody se zaručují všem bez rozdílu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry a náboženství, politického či jiného smýšlení, národního nebo sociálního původu, příslušnosti k národnostní nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení.*

[21] Skutkový stav není mezi účastníky sporný, stejně jako výběr právních předpisů správními orgány, podřazení skutkového stavu pod tyto právní předpisy a provedené výpočty. Spornou je především užití tzv. fiktivního příjmu u osob samostatně výdělečně činných, otázka diskriminace a ústavní konformnosti aplikovaných ustanovení. Žalobce namítal, že některá ustanovení zákona, o která se napadené rozhodnutí opírá, jsou v rozporu s čl. 1, č. 3 odst. 1 a čl. 30 Listiny. Podle čl. 30 odst. 2 Listiny *každý, kdo je v hmotné nouzi, má právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek.* Podle čl. 30 odst. 3 Listiny *podrobnosti stanoví zákon.* Z uvedeného odkazu na čl. 30 odst. 2 a 3 Listiny se podává, že pokud podrobnosti pomoci v hmotné nouzi má stanovit zákon a Listina na tento zákon odkazuje, v souladu s principem dělby moci je zákonodárce oprávněn podmínky poskytování pomoci v hmotné nouzi stanovit.

[22] Zdejší soud v souzené věci na základě žalobních bodů a posouzení skutkového a právního stavu u žalobce neshledal důvody, pro které by měla být předmětná právní úprava v rozporu s ústavním pořádkem, ani to, že by napadená rozhodnutí byla nezákonná.

[23] Žalobce v „Dokladu o příjmech“ uvedl pouze příjmy z pronájmu ve výši 18.522 Kč. Na žalobce tak dopadá § 5 odst. 1 písm. a) zákona o státní sociální podpoře – příjem z pronájmu je příjmem pro účely stanovení rozhodného příjmu.

[24] Na situaci žalobce dále dopadá vedle toho i § 5 odst. 1 písm. a) zákona o státní sociální podpoře a v návaznosti na absenci příjmů z podnikání i § 5 odst. 7 zákona o státní sociální podpoře. Výpočtu tzv. fiktivního příjmu žalobce nijak neodporoval. Přitom žalobce v „Dokladu o příjmech“ uvedl, že podnikání je jeho hlavní činnost; neuváděl, že jde o vedlejší činnost. Příjem z pronájmu měl žalobce v prosinci 2012, podával daňové přiznání.

[25] Podle důvodové zprávy (sněmovní tisk č. 806/0, www.psp.cz) zavedení fiktivního příjmu bylo opodstatněné a odráželo poznatky z praxe, kdy přiznané a v žádostech uvedené příjmy neodpovídaly skutečnosti, bývaly zkreslené. Po novele provedené zákonem č. 124/2005 Sb. se tato úprava týká pouze hlavní činnosti a ne vedlejší činnosti, kdy jde jen o doplňkové příjmy, posouzení tak má být spravedlivější, byť je administrativně náročnější.

[26] V souzené věci vybraly žalované správní orgány správně na zjištěný skutkový stav správně citované právní předpisy a ty správně aplikovaly. Soud se ztotožňuje s argumentací správních orgánů i jejich výpočty a i s ohledem na obsah žaloby na ně pro stručnost odkazuje.

[27] Závěrem lze tedy shrnout, že stanovení podmínek pro splnění nároku pro poskytnutí státní dávky a její výše je v plně v kompetenci zákonodárce. Jak již vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 11. 2008, čj. 4 Ads 72/2008–78, *„rozsah státní sociální podpory a vymezení okruhu osob, které mohou při splnění zákonných podmínek z podpory státu benefitovat, je záležitostí sociální politiky státu, tedy prioritně moci zákonodárné, nikoliv moci soudní. Je na vůli zákonodárce, jakým způsobem stanoví rozsah a vymezí podmínky státní sociální podpory“* (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2008, čj. 4 Ads 62/2007 – 72, přístupný na www.nssoud.cz).

[28] Podle setrvalé judikatury jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 8 As 13/2007-100, nebo ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004-37, všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Proto se ke zcela obecným námitkám soud nevyjadřoval a neshledal ani nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí v tom, že by na všechny odvolací námitky žalobce neodpověděly.

[29] Jelikož rozhodnutí žalovaného v důsledku uvedené argumentace v rozsahu žalobních bodů ob stojí, krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s., a to aniž by shledal nutnost řízení přerušit o žalobě přerušit pro předložení věci Ústavnímu soudu, jak bylo zdůvodněno výše.

[30] Náklady řízení účastníkům přiznány nebyly, neboť žalobce v tomto řízení nebyl úspěšný a žalovaný nemá právo na náhradu náklady řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 30. 10. 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně